

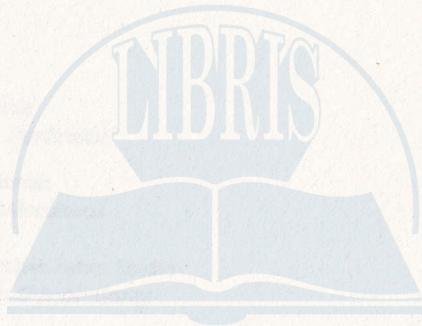

Marc Levy

În altă viață

Traducere din franceză de
Aliza Ardeleanu

Jonathan,

Tot aşa te cheamă? Îmi dau seama astăzi că sunt atâtea lucruri pe care nu le ştiam şi resping fără încetare nesfârşirea acestui hău care mă înconjoară de când ai plecat. Atunci când singurătatea îmi întuneca zilele, priveam adesea cerul, iar apoi pământul, cu impresia de nestăvilit că eşti pe undeva, pe acolo. Şi aşa a fost de-a lungul ultimilor ani, numai că nu ne puteam nici vedea, nici auzi.

Se pare că am putea trece unul pe lângă celălalt fără ca măcar să ne recunoaştem.

De când ai plecat, am citit mereu, am vizitat atâtea locuri căutându-te, căutând un mijloc de a pricepe, de a afla ceva. Şi cu cât întorceam paginile vieţii, cu atât băgam de seamă că înțelegerea se depărta de mine, ca în coşmarurile acelea în care fiecare pas înainte te dă la fel de mult înapoi.

Am străbătut nesfârşitele galerii ale marilor biblioteci, străzile acestui oraş care a fost al nostru, de unde avem amândoi aproape toate amintirile încă de când eram copii. Ieri, am mers de-a lungul cheiurilor, pe dalele pielei în aer liber care-ţi plăcea aşa de mult. M-am oprit pe ici, pe colo, mi se părea că mi-eşti alături, iar apoi m-am întors în barul acela mic de lângă port, ca în fiecare vineri. O să-ţi aminteşti oare? De câte ori nu ne-am întâlnit acolo la căderea serii! Ne jucam

prințându-ne unul pe celălalt în cuvintele fără de șir care ne ieșeau de pe buze ca tot atâtea pasiuni pe care le trăiam împreună. Si vorbeam fără să numărăm orele acestor tablouri care ne însuflețeau viețile și ne duceau spre alte vremuri.

Doamne, cât de mult am iubit pictura, și tu, și eu! Recitesc adesea cărțile pe care le-ai scris și-ți regăsesc în ele stilul, gusturile.

Jonathan, habar n-am unde ești. Habar n-am dacă tot ce am trăit are vreun sens, dacă adevărul există, dar dacă vreodată vei da peste acest biletel, atunci vei ști că m-am ținut de cuvânt, așa cum ți-am promis.

Știi că, atunci când te vei afla în fața tabloului, o să-ți împreunezi mâinile la spate, o să mijești ochii ca de fiecare dată când ești surprins și, apoi, o să zâmbești. Dacă, așa cum îți doresc, ea o să-ți stea alături, o să-o iezi pe după umeri, o să priviți împreună minunea aceasta pe care am avut privilegiul de-a o împărtăși și, poate, poate, o să-ți amintești. Atunci, dacă așa va fi să fie, e rândul meu să-ți cer ceva, căci îmi datorezi acest lucru. Nu lua în seamă ultimele cuvinte, în prietenie nimeni nu-i dator cu nimic. Iată totuși ce-ți cer:

Spune-i, spune-i că undeva, pe pământul acesta, departe de voi, de vremea voastră, am bătut aceleași străzi, am râs cu tine așezăți la aceleași mese și, pentru că pietrele rămân, spune-i că fiecare dintre acelea pe care ne-au adăstat mâinile și privirile păstrează pentru totdeauna o parte a poveștii noastre. Spune-i, Jonathan, că ți-eram prieten, că mi-erai frate, poate chiar mai mult de-atât, căci ne-am ales unul pe celălalt, spune-i că nimic nu ne-a putut despărți, nici măcar plecarea voastră așa de bruscă.

De-atunci nu s-a scurs nici măcar o zi fără să mă gândească la voi amândoi, cu speranța c-o să vă trăiesc fericirea.

Sunt bătrân de-acum, Jonathan, iar ceasul proprietiei mele plecări se apropiе, dar, mulțumită vouă, sunt un bătrân cu inima plină de o scânteie de lumină care o face să fie așa de ușoară. Am iubit! Si oare toți oamenii se pot duce având o așa neprețuită comoară?

Încă vreo câteva rânduri și vei împături această scrisoare, ai să-o bagi în tacere în buzunarul de la costum, iar apoi o să-ți împreunezi mâinile la spate și o să surâzi, cum fac și eu scriindu-ți aceste ultime cuvinte. Căci și eu zâmbesc, Jonathan, n-am încetat o clipă să zâmbesc.

S-aveți o viață frumoasă, amândoi.

Prietenul tău, Peter

1

— Eu sunt. Plec acum din Stapledon, o să ajung la tine într-o jumătate de oră, ești acolo? Să-l ia naiba de robot! Vin.

Peter închise cu nervozitate, se scotoci prin buzunare după chei, înainte să-și aducă aminte că i le lăsase în ajun supraveghetorului parcării. Se uită la ceas, avionul spre Miami nu decola de pe Logan Airport decât după-măsă târziu, dar, în vremurile acestea tulburi, noile măsuri de securitate îți impuneau să te prezintă la aeroport cu cel puțin două ore înainte de plecare. Încuie uşa micului și elegantului apartament pe care-l închiria cu anul într-un imobil din cartierul financiar și o apucă pe corridorul cu mochete groase. Apăsa de trei ori pe butonul de chemare a liftului, gest de nerăbdare ce nu-l făcuse niciodată să vină mai repede. Opt-sprezece etaje mai jos, trecu în grabă prin fața domnului Jenkins, portarul clădirii, și-i spuse c-o să se întoarcă peste două zile. Lăsase în hol un sac cu rufărie ce trebuia dus la spălătoria de lângă bloc. Domnul Jenkins băgă într-un sertar suplimentul „Arte și cultură“ din *Boston Globe* pe care-l citea, scrise cererea lui Peter într-un registru de

serviciu și-și părăsi ghereta ca să-l prindă din urmă și să-i deschidă ușa.

La intrare, deschise o umbrelă mare, imprimată cu o siglă, și-l feri pe Peter de ploaia fină care cădea peste oraș.

— Am trimis după mașina dumneavoastră, spuse el, uitându-se la cerul mohorât.

— Sunteți foarte amabil, răspunse Peter cu un ton sec.

— Doamna Beth, vecina dumneavoastră de palier, nu-i acasă acum, aşa că, atunci când am văzut că liftul se oprește la etajul dumneavoastră, am dedus...

— Știu cine-i doamna Beth, Jenkins!

Portarul privi vălvul de nori cenușii și albi ce li se întindea deasupra capetelor.

— Urâtă vreme, nu-i aşa? spuse el din nou.

Peter nu răspunse. Detesta unele dintre avantajele pe care i le oferea viața într-un bloc de lux. De fiecare dată când trecea prin fața gheretei domnului Jenkins, i se părea că-i este violată o parte din intimitate. În spatele măsuiei sale ce se afla în fața marilor uși duble, bărbatul cu registru controla cele mai neînsemnate plecări și veniri ale ocupanților clădirii. Peter era convins că, în cele din urmă, portarul avea să știe mai multe despre obiceiurile sale decât majoritatea prietenilor lui. Într-o zi, când era în toane proaste, se strecurase pe scara de serviciu până la parcare ca să iasă din imobil pe ușa de-acolo. Când se întorsese, trecuse mândru nevoie mare prin fața lui Jenkins, dar acesta îi întinsese, politicos, o cheie cu capătul rotund. Și-n timp ce Peter îl privea stupefiat, Jenkins îi spuse cu o voce neutră:

— Dacă celălalt drum o să vi se pară vreodată demn de atenția dumneavoastră, cheia aceasta o să vă fie de mare ajutor. Ușile de la fiecare etaj sunt încuiate dinspre casa

scărilor și numai așa o să scăpați de problema aceasta supărătoare.

În lift, Peter se jurase că n-o să lase să i se vadă nicio emoție, sigur fiind că lui Jenkins nu-i scăpa nimic din purtarea lui, filmată de camera de supraveghere. Iar atunci când, șase luni mai târziu, avusese o aventură cu o oarecare Thaly, o Tânără actriță foarte la modă, se surprinse petrecându-și noaptea într-un hotel, preferând anonimatul locului moacei uluite a portarului său, a cărui inalterabilă bună dispoziție matinală îl scotea din sărite.

— Cred că aud motorul mașinii dumneavoastră. Nu mai aveți mult de așteptat, domnule.

— Recunoști și mașinile după zgomotul pe care-l fac, Jenkins? spuse Peter cu un ton voit impertinent.

— Oh! Nu pe toate, domnule, dar bătrâna mașină englezescă pe care o aveți pocnește, și-aici n-o să mă contraziceți, ușor din biele, un fel de „Dadeedoo“ ce amintește de savurosul accent al verilor noștri de pe Atlantic.

Peter făcu ochii mari, din ce în ce mai furios. Jenkins își dorise toată viața să se fi nașcut supus al Maiestății Sale, distincție de o anumită eleganță în acest oraș cu tradiții anglo-saxone. Farurile mari și rotunde ale Jaguarului coupe XK 140 țăsniră din gura parcării. Supraveghetorul opri mașina pe linia albă trasată la mijlocul peronului.

— Chiar aşa, dragul meu Jenkins! exclamă Peter, îndreptându-se spre portiera pe care băiatul i-o ținea deschisă, așteptându-l.

Supărat, Peter se așeză la volan, ambală la maximum bătrâna mașină și demără făcându-i un mic gest cu mâna lui Jenkins.

Verifică în oglinda retrovizoare dacă, după bunul lui obicei, portarul o să aștepte ca el să dea colțul străzii și numai apoi avea să-și dea voie să se-ntoarcă în clădire.

— Ticălos bătrân! Te-ai născut la Chicago, tot neamul tău s-a născut la Chicago! bombăni el.

Își puse telefonul mobil într-un suport și apăsa pe tasta ce forma direct numărul de-acasă al lui Jonathan. Se apropiere de microfonul strecurat în parasolar și urlă:

— Știu că ești acolo! Habar n-ai cât de tare mă poate enerva felul ăsta al tău de a te ascunde. Nu mă interesează ce faci, mai ai nouă minute. Zău, e spre binele tău să fii acolo!

Se aplecă, voind să schimbe frecvența radioului adăpostit în bord. Îndreptându-se, descoperi la o distanță încă rezonabilă de botul mașinii o femeie care traversa strada. Uitându-se cu mai multă băgare de seamă, înțeles că mergea cu acea încetineală pe care, uneori, o impune vârsta. Pneurile lăsăra câteva panglici de gumă neagră pe asfalt. Când mașina se opri, Peter deschise din nou ochii. Cu mâinile încă încleștate pe volan, trase aer în piept, își desfăcu centura de siguranță și ieși din mașină. Se grăbi spre bătrâna doamnă și își ceru mii de scuze, apucând-o de braț ca să ajute să parcurgă cei câțiva metri care o mai despărțea de trotuar.

Îi întinse cartea lui de vizită și își ceru iertare. Folosindu-se de tot farmecul de care era în stare, se jură că vinovăția de a-i fi provocat o asemenea spaimă îl va urmări o săptămână întreagă. Bătrânică îl privea tare mirată. Îl liniști gesticulând cu bățul ei cel alb. Numai faptul că n-auzea prea bine explica tresărirea pe care nu și-o putuse înfrâna atunci când el o luase cu atâtă amabilitate de braț ca să ajute să traverseze. Cu vârful

degetelor, Peter îndepărta un fir de păr rătăcit pe haina femeii și o lăsa să-și vadă de treburile ei, întorcându-se și el la ale lui. Își veni în fire în miroslul familiar de piele veche care umplea interiorul mașinii. Își continuă încet drumul spre casa lui Jonathan. La al treilea semafor, fluiera deja.

*

Jonathan urca treptele încântătoarei sale case din cartierul vechiului port. La ultimul etaj, ușa se deschidea chiar în atelierul de sub acoperișul din sticlă unde picta prietena lui. O întâlnise pe Anna Valton într-o seară, la un vernisaj. O fundație ce-i aparținea unei bogate și discrete colecționare de artă din oraș îi prezenta lucrările. Uitându-se la tablourile expuse în galerie, i se păruse că eleganța Annei se regăsește pretutindeni în pictura sa. Stilul ei ținea de un secol căruia Jonathan îi consacrase întreaga carieră de expert. Peisajele Annei erau infinite, iar el se folosi de cuvinte alese pentru a le comentă. Părerea unui profesionist atât de renumit precum era Jonathan i-a mers la inimă tinerei femei care își expunea pentru prima oară pânzele.

De-atunci, erau mai tot timpul împreună, iar primăvara următoare, se mutaseră aproape de vechiul port, în această casă pe care Anna o alesese. Camera în care ea își petrecea cea mai mare parte a zilelor și unele nopți avea un tavan de sticlă enormă. La primele ceasuri ale dimineții, lumina scăldă locul, impregnându-l cu o atmosferă plină de farmec. Parchetul, din scânduri late de culoarea mierii, era imens și se întindea de la peretele din cărămizi albe până la marile ferestre. Atunci când lăsa